

Boris Jovanović Kastel

RUČAK NA HRIDINI

(Iz mediteranskog arhiva i nove pjesme)

Boris Jovanović Kastel
RUČAK NA HRIDINI

Urednik

Momir M. Marković

Pogovor

Josip Osti

Recenzent

Ivan Dobnik

Boris Jovanović Kastel

RUČAK NA HRIDINI

Podgorica,
2010.

HIMNA CRVIMA

Kad iz vavilonskog akvarijuma
jedno more Sredozemlja pobjegne,
balzamuje tijelo solju
zemljani crvi bježeće bezglavo
kao od antičkih znamenja, krsta, petokrake...
To će biti jedina razlika
između njega i besmrtnih
u frakovima fariseja i faraona nad crvima
u čijem će mozgu – kad ih dokrajče –
crvi ostati bez gozbe.
U bratstvu mora
od Pavarotijevog tenora na buri
slobodniji sam.
Nakon svijesti o sebi
to je granica nedostižna.

Trebinje, *Bogojavljenje* 2004.

PLOVIDBA

Plovi morima mirnijim od smrti,
recituje laude praćen simfonijom klobuka.
Više ne traži

Verdijeve trubadure, Eshilove suze
u libeli, porfirnu haljinu Galateje
skrojenu da zamijeni barjak na zidinama,
blijed.

Pored žarke volje, Krona i Reju,
naći će samo mreže leksikona.
Posljednju slobodnu međuzu
pod čijim dojnama, vodenim bojicama,
rastvorenim u nekoliko suza,
crta profil domovine sa orlovskim nosom –
useliće u lapidarij,
svečan i zakatančen.

Ako zatraži plutajuće zablude i ludosti
obilježene udicama i patetične potrage
za sobom na rtu –

dao bi plovidbu kompasu
pisaca antičkih komedija.

Dah sopstva razastrt azurom,
let snohvatice pod krilom galeba
udiše, ne poznaje glas sebe
što ga zove iz mrijestilišta.

Drugi život, reinkarnacija...
sidre plovidbu.

S. Leone M. 2003.

ALEKSANDAR MAKEDONSKI

Napusti hol aleksandrijske
biblioteke pun žagora
svetaca, kurvi i fariseja.
Sa praga dobi blagoslov
Aristotela sa izrekom
Šetnja i raspravljanje na štitu.
Pred armijom fanatika uzjaha
kentaura i već sjutradan
presiječe čvor frigijskog kralja.
Narednog mjeseca držao je
sunce Istoka na vhu mača
rumenije od mandarine.
Zavjet da presiječe Gordijev čvor
jedne zemlje uz plimu mazohizma,
prepune snobova i crnogorice
ostavi svom potomku.
Ali, nije postojao
ili se uplašio
uprkos očevom maču u desnici.

4. XI 2003.

SUNCE

Lavirint biblioteke u provinciji,
prašnjav i zagušljiv.
Police od dostojanstva čempresa.
Negdašnjeg sebe, knjigu sa fotografijom
naslonjenu na enciklopediju Malte
i apokrive benediktinaca
prepoznaje.
Sunce biblioteku zaobilazi
iako mu se zavjetovao.
Opet ga je Sredozemlje iskušalo,
obmanulo...
Knjigu što truli, njegovo sunce
pomračeno ne obasjava,
sumnje u sebe bi potvrdilo:
vidjelo bi se razdjeveno
zakržljalih udova
a golim bogovima ne vjeruje –
sem moru
ali i ono od sunca zavisi.

31. oktobar 2003.

IKARSKO MORE

*Diptih o dva para blizanaca,
Kastoru i Poluksu, Ikarskom moru i potpisniku*

I

U čaši sa stopom od muranskog stakla
klokoće brendi, dvije sante leda
sporije od polova tope se, mućkanjem
zamjenjuju kastanjete u gluvom sobičku.
Neko u mornarskom odijelu kuca
usplahireno kao da mu je za petama
čopor ideologija koje,
kao barbaroge, proždiru decu.
Ustaje i gostu – Ikarskom moru
poželje dobru noć sa zvijezdama,
Kastorom i Poluksom,
uz kanastu i brendi.
U visokoj čaši klokoće Ikarsko more,
dvije sante leda odlaze kući,
okeanu.
Sobu jeziva gluvost ispunjava.

II

Kad Ikarsko more zaliječi rane,
navuče oklop viteza što ne rđa,
počće igrati kanastu na život i smrt
iako znaju ko kome pripada.
Ono će se vratiti obalama Grčke,
jesti dagnje pržene na usijanoj hridi,
obje ruke staviti pod haljinu amatrise,
jednu na leđa, drugu među bedra
i zaglušiti orkestar zastava na ponti.
Sam u čaši mora bez leda
ne guta dagnje,
rukama pod haljinom ne osjeća put.
Smrtnik i pobijedjeni, po kazni kanaste,
bačen u plavetnilo
trijumfuje nad Ikarskim morem.
Partija se nije ponovila
a i ukućani kažu da im
ni jedno more više nije kucalo na vrata.
Prosvjetljenje talasa, dijalektika mora...
Konačno.

Tutti i Santi 2003.

ŠKURE

Kroz njih smo gledali
nesvršene bitke na moru,
od jarbola sa lavom i mjesecom
pravili krstove, posmatrali gospu
maskiranu u klovna izgrebanog lica
i ošišanih pletenica da u narod
što ljepša uđe, vidjeli pretka
sa dvije zastave, sa orlom i crvenom zvijezdom
kako izmiče progoniteljima u odorama,
žmuruli pred nagim kupačicama
iz Ređo Kalabrije u toplesu pijeska
sa puževim kućicama na bradavicama;
pratili, usplahireni, šetnje senilnog
kapetana umišljenog da je Ivo Vizin,
lučke kurve pred penzijom, plemića
Telemaha nastalog incestom kipa i Nise
koji je znao naizust melodije zvona.
Magla se podigla.
Kroz škure tone pejzaž.
Samo moje kosti na stratištu
pokazuju prozor i lobanju
kada sam se čekao svjetlucav
od vatrometa pod kožom
dok se mrak, kao žele od kupina,
zgušnjavao.

S. Prosdocimo 2003.

KRV I ŠKOLJKE

Butik u glavnoj ulici. Kiša.
Ušla je u kožnom mantilu, lakovanim
čizmama i okruglim naušnicama, mokra,
šminkana magmom oblaka,
na kožu antilope i pjenu okeana mirisavši.
Tražila je majicu, svjetlucavu,
prozirno crnu, sa šljokicama i školjkama.
Probala je nekoliko u susjednoj kabini
dok je svlačio košulju
šivenu od nepoznate zastave i likre.
Uzalud je pokušao stići.
Neobučen, i danas luta obalama,
čeprka po plićacima i tirkizne školjke
za njenu majicu sakuplja.
Otvoreno more. Na jarbol podižu
majicu školjkama bižuterijom ukrašenu.
Umjesto boginje,
na kljunu broda gologruda čuti.
Pliva u znoju i nosi joj školjke
oštrije od harpuna fijuknutog u delfina.
Misleći da ga je prostrijelila
prsata neznanka nesvikla na školjke
od ispovjednika, kardiologa i esejista
krije njegovu drugost.
Zahvalno nijemi
krv i školjke na bonaci
(čitkije od zastave pretka probušene kuršumima)
odaju joj počast.
Ubistvo delfina, rađanje, spoznaja sebe...

NOĆAS, PONOVO

Nastavak pjesme iz *Heksateuha*
zalutao u ovu knjigu

Montenegro,
beščedna heroino tragedije.
Svjetlucave stope odlaska
u tami gora jedine svijeće su
za podušje tebi
okruženoj farisejima
u odoru boga.
Vade ti oči, mrak da ljubomorno čuvaš.
Ko zna, da je dan šta bi još vidjeli:
bitke sa furijama, morem, lavovima
Orijenta, Mlečićima, sobom, žezla i zvijezde.
Odlaze u tvoju beščednu utrobu
da ne čujemo melodiju vjetrova juga.
Montenegro,
znaš li da patuljci
viših ciljeva istorije ostajemo,
mrtvorođenčad?
Montenegro, noćas
svečanosti lapota prilaziš.

15. decembar /s Massimino/ 2003.

OGLEDALA

Sve glinene pločice Mesopotamije, pješčani
ključevi zatvaranja piramida, pagode
Rimskog carstva, opskurni mislioci
iz kolonija, lavovi nad gladijatorima,
paskvila zavjerenika u pletenici imperatorke,
još neodgonetnuta geometrija crtana
po prašini Kaira, psalmi moreplovaca
pisani znojem težaka u povezu od
kornjačevine da urokljive oči globalista
zaustavi, svi kapilari Venecije neznane
krvne grupe, svevideće sljepilo Borhesa
i Homera zatočenih u pozorištu,
sve znano i neznano
u jednom snu se odvija.
Bezбудan pred budnošću drhtim.
Svi košmari su potrošeni.
I pjesmu na glinenim pločicama
Mesopotamije
završiću
ako je konačna.

S. Giovanna de Chantal 2003.

SOBIČAK PIRAMIDA

Na zidu
zastavica sa vaporeta –
krilati lav svetog Marka i knjiga,
kalendar –
dvanaest karnevalskih maski,
plišani lav ispunjen pijeskom Sahare
i jedan dres *Napolija*.
Armiju knjiga tišina desetkuje.
Grmljavinu nad gradom
sopran samoće zaglušio.
U noći kad svitke časopisa *Ovdje*
spaljuju mlohava ministarka
i njen pristav, rustični dželat,
sa aktima umjesto sjekire u ruci,
tražim tebe, Nefertari, mumiju i duh,
po sobičku da ti budem rob,
gradim piramide,
slobodu robovanja
robovanjem visinama piramide zamijenim.
Kad se već robovati mora,
i bjegunci poput vukova
pred hajkom
dolijaju.

23. XII 2003.

HETERONIM

U bijelim mantilima
stručnjaci za obdukciju podmorja
iz fosila globusa
odvojenog sa štita Hektorove garde
izvukoše glasne žice
govor zagonetki da prevedu.
Ćutim, opsovao bih da mogu,
upozorio na svoja građanska prava
sa antičkih hrisovulja u prašini.
I ćutanja nam se razlikuju.
Saznaju li za živote nijeme –
slaviće do zore.
Romane ćutanja, u sebi, podmorju...
nikad pročitati neće.
Ćutanje –
krljušt oklopa od praznoslovlja.

Sv. mučenik Sevastijan 2003.

EPIGRAM O KAKTUSU

Odrekao se zraka postindustrijske ere,
pustinja mu dom lišen svjetine,
procvjeta poslije smrti.
Kopljima na pristojnoj udaljenosti
drži heroje i laureate po profesiji.
Isposnik, uzdržava se vode
bezvodnog mora za leđima
što hučeći poje rekvijem.
Hrana mu tišina.
Ni duh Ibna Arabija tom pustinjom
više ne prolazi.
Samo lobanje, skeleti i skinuta odjeća
dok mu prilazim
da se oko njegovog torza vezujem.
Na fatamorgani
zamijenićemo uloge –
biću njegova sjen,
katarka nasukane groznice.

26. I 2004.

MINOTAUR MLAĐI

Pogrbljen, zaljubljen u sebe,
svemorno slan, nevinih mišica,
krvoločan –
talas svih talasa
brže od bika oca preskoči
pustoš pristaništa
da ne umaknemo kroz podrum tornja
infamnih kazaljki.
Ništost, pustoš i smrt – idoli.
Sječivima fosilnih rogova
bika talasa sustignuti i umoreni,
kako bez pučine
- u koži Minotaura slivene -
zaglušiti smrt,
opstati?

LIBELA I BRODOGRADITELJI

*Incestuozna pjesma, nije za javno čitanje
i njeno objavljivanje je kažnjivo*

Gradili su jedrenjak kakav
svijet Malte još nije vidio
brodograditelji raspuklih majica
plavo-bijelih pruga, mišica
tetoviranih stasom robinja
Barbarose, uz rum.
Kad brod premazan borovom smolom,
po prasku šampanjca, porinuše
blještao je vatromet,
osvijetljavao oruđa raštrkana obalom –
testere, šestare, sekstante, četke,
navigacione oštrice, glijeta, komade hrastovine i libelu
ispunjenu morem
bez suze pijeska na sredini.
U bezvodnom grotlu
s krajem prije početka,
jedrenjak bez presude utamničen.
Libelom prepunom mora pomognut
neznanač gradi potomstvo Teutinih kula.
S kukom u rukama, srditi,
tražili su ga brodograditelji
more domovine iz cipela da vrate.
Nasljednik sna
oženjen ukradenom pučinom

mog prezimena dolazi
dok u pristaništima
zidamo dominama dane,
bacamo na hrpu špade i baštone,
bordele ostavljamo za leđima,
nazdravljamo rumom
sa libelom u ruci.
Neće je tražiti osvetnici.
Ali ako me more
otuđeno i naslijeđeno
zbog nekoliko nevinih pučina
ostavi...

17. II 2004.

ISTORIJA

Pismo antipod Elzi Morante

U srcu antičke provincije
među filistarima, žbirima i velikanima
hor isposnika osuđenih na kamenovanje
vidio je boga
gledajući talase,
čuo ga jasno
slušajući pljuskanje o hridi
i škrgut Venerine supstance.
Tada filistari, žbiri, đeca iz gomile
i gradski oci skinuše obrazine,
prljave dronjke i cvjetne vijence –
krenuše u susret plimi
da obože čuvstva preslanom vodom
oglednutoj na nebesima.
Zbog mora ona još postoje
bez boga ispraćenog u istoriju
i kazamat glosarija.
Istorija,
prijateljice neznana,
čitanjem je zaboravljena,
lišena sljedeće epizode
ubijedena da je revolucija
ili feničanski točak.

20. II 2004.

LEPTIRICA I HADRIJAN

Biograf rimskih careva,
znan sa simpozijuma
posvećenog duždevoj kolekciji
leptira i ljubavnica,
od noćas ne čita
Hadrijanove memoare iz Britanije.
Sklopivši knjigu, negdje po sredini
usmrći nehotice tek izleglu leptiricu,
otjelotvorenje carice
između listova papirusa
otežalih memlom iz biblioteke *Marćana*.
Tražila bi ga pod maskom zodijaka,
u crkvenom horu, pozorištu i
skriptorijumu znavši da bezmorne prostitutke
u vijeću imaju većinu sa puritancima.
Biograf je naredne noći
izboden slučajno.
Od večeras ne prelazite
prag biblioteke o rimskim pohodima
i rubikon knjige
kad za cijepanje lista
ove pjesme
odocnih.

avgust 2003.

MOLITVA ZA KIPAR

*Stihovi odšaputani, uz ples tamjana
i svijeća, u tišini crkve svetog Đorđa*

Podijeljenog srmenom zastavom sunca
na oltare i nišane, sure i psalme,
bezlična Evropa,
slijepa baba pijana od piva, viskija i koka kole,
sa dimom benzina humano otuđenog
iz iračkih polja u nozdrvama,
trbuha punog hamburgera i pomfrita
sa lentom prosjakinje preko dojki,
zove te,
ostrvo dvojenja,
da gubu jedinstva i dlanove
glibave od srebrenjaka,
spere tvojim kupkama smole,
limfom alabastera i znojem muza iz sarkofaga.
Ako priđeš Sibili urokljivoj
makroi preko okeana ismijaće te.
Prag osveštanih kompanija ne prelazi
u odori kralja, oklopu viteza,
toplesu Venere, u sandalama
vezanim živim gujama.
Bićeš urođenik pred snobovima.

II

Usliši molitve Unutrašnjeg mora
pripijenog uz žale bedara, grozničavog
a i ako se predomisliš,
Kipre,
minotaure pred kockarnicom,
znaj -
more će te spriječiti,
zagnjuriti u svetost.
Pučina iz ove pjesme
presudila bi da u podmorju
grčke filozofe, proroke,
legije Rima, nekropole i mistiku Orijenta
pozoveš u pomoć,
izroniš Eurekom Arhimeda,
praskavom vodom
Evropu iz besvijesti i mjesečarenja
rasaniš.

Na svetog Martina ispovijednika 2004.

BORDELI SICILIJE

Dio tajnog pisma Masima De Luke, mladog sveštenika benediktinskog reda, zbog čijeg sadržaja je izopšten iz crkve. Kao pomorac odan svim mediteranskim morima, zaklet da stopama neće dodirnuti kopno, on je, po sjećanju, diktirao cjeline spisa kupljenog u podrumu hotela Danieli u Veneciji gdje se vjenčala crnogorska princeza Jelena Petrović. Prodavac je jedan šizofreni antikvar.

Nekad vjerenica brodovlasnika,
iskušenica manastira svete
Jelene Savojske u poljima Katanije
podložna opatu, kradljivcu strasti,
sobarica arheoloških nalazišta
do pupka Mesine pred rat,
pralja, dadilja djece bogatuna,
beračica žalfije i maslina za sitniš.
Kao kljun jedrenjaka pozirala je
turistima sa zapada, pratila mornare
iz noći u sunce njome grijano,
jedra prostitutka elitnog bordela
u Palermu, u Lukulovoj ložnici
sa heroinom pod jezikom posuta medom -
gradskim ocima, slikarima i pjesnicima
uzimala je um.
Slobodna ulična mačka Kleopatre,
čipkana pjena mora u okeanu, Aretuza među
ženama sa mrijestilištem zvijezde Danice
pod noktima lakiranim sedefom,

sa vidrom u bokovima,
parfemom kadulje,
kupkom vina,
šminkom spaljenog čempresa,
balzamovana odama i huljenjima nitkova
u njejoj postelji postiđenih.
U ćeliji
pred freskom božice prostitutke
ćutim
stariji oci da me ne čuju.
Ako joj povratak izmolim od boga
druga smrt biće izglednija
a Isus svakodnevice i bahanalije svetih
ostaće u šaci njenog kipa
kao zgužvan papir.
Ali, opraštamo se...
Ko je?
Nastojnik manastira
okružen laskavcima
i špijunima početnicima
štapom na vrata
već kuca.

prerađeno 3. maja 2004.

ČEMPRES I OSVAJAČI

Osvajaču svirepog pogleda
poklonili su list čempresa.
U gradskoj vijećnici
pred predstavnicima divljaka
i patricija zakleo se krikom
da će porušiti grad
nad gradom u moru
tek kad se list čempresa osuši.
Održavši riječ prevario se.
Osvajači, štitovi i koplja
osušeni su, skoro prah
a čempresi nad gradom
iste su boje,
zeleniji od bibliografije mora
na prsima što izdišu sporo.
Možda se čempresi smiluju...

26. maj 2004.

HIPOKAMPUS*

Kad uzletiš praznog sedla
bez bogova mora skrivenim u plimi,
mišjoj rupi pred jezuitima –
smiluj se,
sleti na ove žale
prognanih mandolina.
Ošamari ribljim repom mjesečara
da trijezan novim morima gazi.
Čuće ga, izroniti bogovi
u sedlu da potraže spas.
Prodaće te jeftinom mitu,
isušiti mora
da te hodaњem po talasima
ne probudi.

28. VI 2004.

* Konj sa ribljim repom kod starih Etruraca

JONSKA FILOZOFIJA

Najstariji filozofi,
Talesu iz Mileta, Anaksagoro,
Diogenu iz Apolonije, Heraklitu
vodenog, vazdušnog i vatrenog duha -
čujte muk žabokrečine,
ustajali vazduh katakombi,
treptaj paučine na ognjištu Delfa,
zaglušene poslovice
teškim listovima
enciklopedija balzamovane.
Naivni ste ako mislite
da ste dobrodošli.
Režiseri svemoćni
uhvatili bi vas u mrežu
kao somove.
Komedija bez kraja
glavnu ulogu Vam
velikodušno nudi.

29. maj 2004.

MORNARSKA SAHRANA

Izgubljen u buri, zarđale busole u džepu,
iz pučke kuće, bez grba
i prava učešća na turnirima navigacije
sa sinovima plemića,
besmrtni, ni od bogova nađen
danak kovitlacu plati.
Groblja galebova, ludnice, knjižare,
palate mačaka, ribarnice, dućani spužvara,
bordeli, ispovijedaonice, portuni
okultista tihi i prazniji
od doma puža.
Vijenac od mirte, lista naranče,
maslinovih grančica -
girlanda imenu bez tijela
hitnuta moru dušmaninu na dar.
Svi na obali kao uzdarje čekaju
da se more smiluje,
pokojnik izroni.
Stoje u tišini, skamenjeni.
Nadgrobne figure ukočene iščekivanjem.
A mornar, baš sada, u postelji nimfi,
u intermecu vođenja ljubavi griješi dušu,
priča o galebovima i mačkama,
majki i prijateljima
kako živi jadikuju.
Niko življi od njega ne postoji.

11. jun 2004.

MANDOLINA

Između glave i pupka
raspete žice da put
iz pustare do baklji mora otkriju.
Preko ramena nošena lukama
za tužbalicu pod balkonom.
U galijama poslije bure veslo.
Melodija liturgije u poharanom hramu
kad i topovi retora začutaše
pred pirom vrana
što galebove zamijeniše...
Smolom iz tvog bedra
punim uši
idilu razuma i farse
da ne čujem,
mandolino, iskušenice
što za uzvrat ne tražiš ništa
kad znaš da će i kancone
uz bubnjeve pjevati.

13. jul 2004.

MEDITERAN

Okružen kontinentima naoružanim
do zuba, izbijenih zuba, senilan i svečan
kočoperi se pred modrilom Atlantika.
Brod napravljen van Venecije nije brod,
tek kad mu domaće drvodjelje nazdrave
amarom i pokažu palcem nebesa.
U antičkom pozorištu nadomak Pule
među statistima što uče Hamleta napamet
vidjeli su Odiseja prije ženidbe
baš kao Karlo Levije Hrista u Eboliji.
Hipnoza arhaičnog mora uziđuje u sebe
osvajače, pečalbare i entuzijaste,
novotarije prokažuje.
U svečanoj regati dekadencija juga.
Od pomračenja misli -
zamislite, u Bolonji jutro renesanse!
Dok na stotinu milja jaše Hanibal -
zamislite, u Atini bukti olimpijska baklja!
Nikad čovjek sjevera neće razumjeti
dušu molitve monaha sa Atosa,
od nečujnih psalmi Montenj se kamenio.
Sredozemlje zaboravljeno,
požar mora svjetove rasanjuje.
Na dlanovima atleta pepeo
da ga oganj ne izgori
dok disk sunca pred pećine isposnika
i lavirinte mraka hitne.

15. VIII 2004.

KULE

Kula otklona branjena
zvukom gramofona,
pločom vodenih instrumentala
i ribljeg geta.
Armija neznamoraca bježi bez glave.
Na kuli
u gorama nad morem
čekam varvare.
Ogledalo fatamorgane
lik od juče rasplinjava.
Čekaju me lišenog
njihove divljine,
žrtve neznanja.
Na vrhu kule
srušenih stepenika bez kraja
oči uplakane udovice
svjetionik su hridima
što prognaše lađe porodilišta.
Kule od karata...
Ujutru, protiv sebe
igraću remi.
Nedostaje dama herca.
Moram je izvući...

30. XII 2003.

NOVA PIRAMIDA

Uvodni hijeroglifi

Graditelji iz zemlje izlazećeg sunca,
stručnjaci kibernetičke kulture, počasni
doktori do Heraklovih stubova čuveni,
sa laserskim mjernim instrumentima
u sutonu Drugog milenija,
pomognuti genijalcima preko okeana,
pokušaše, od zlata iz kamenoloma pustinje,
u blizini Gize, podići piramidu
vitkiju od neimara Kefrena i Sahura
da Keopsovo zdanje nadvisi.
Hiljade radnika svih rasa zidalo je
trideset mjeseci, svaki poslovođa
imao je satelitski lap top, kranovi zategnuti do
pucanja, malter i pijesak uprljani znojem
trudbenika – prizor prvi put viđen.
Preko razglasa slušali su pjesme Madone
i bijeli CD Majkla Džeksona.
Za eolske strune dubrovačkih trubadura,
magiju napuljske opere, sirtaki bure
ne znadoše...

Završni hijeroglifi

Kad završiše radove, podijeliše plate
i zahvalnicu menadžeru jedne globalne
kompanije, spremiše se i obukoše odijela.
Tajac grmljavine otkri
novu piramidu obrušenu
nadamak Keopsovog čuda.
Te noći su se balzamovane ljubavnice
faraona iskrale iz pijeskom zaključanih
odaja piramide,
na potiljku sfinge šminkom zapisale
da su tu pokušali izgraditi piramidu
nadmeni, bogati i sveznajući
klovnovi došli iz neke primitivne
civilizacije gdje ni robove, prodavačice
ljubavi i neprijatelje ne bi poslali
bez straže.

Velika Gospojina 2004.

OPSTAJANJE

*Kapri, nadomak Napulja gdje večeras
pjevuju Albano, Melja, Glorijana...*

Isjekli su Cezara, odsjekli mu ruke
pune lovora i zakopali ih
na ostrvu, trećem oku grada.
Avgust je kćer miljenicu udavao svakog
praznika, kožu saća nudio rugobama
da rodi nasljednika, ali čim se ponudila
plebejcima, bacačima koplja
protjerao je na ostrvo da zaboravi Rim.
Kad su šapati senatora prognali Tiberija
od pijeska je na Kapriju gradio prijatelje.
Na otoku, obučen u kožu leoparda,
Neron se bacao na stidnice plemkinja
dok su mu u rezidenciji davili majku...
Čednost zloglasnog ostrva krade dah,
voajer si,
iza drača gledaš pastiricu galebova -
okupana mjesečinom, gornju dugmad
otkopčava da mapu hodočašća pokaže.
Krug po krug, ostrvo po ostrvo,
od jedrenjaka iznevjeren
sa istim morem ostaješ.
Priču o cezarima
(da živiš život orlova)
ne može ti ispričati do kraja.

s Abbondo 2004.

REGATA U VENECIJI

Ko je još prestigao
krvotok Venecije,
koja gondola ili čun
kad od njene slave mjerimo vrijeme
i udaljavamo se dan po dan
a veslo što para vodu
na našu malenkost
pred bogojavljenjem grada
opominje...

5. septembar 2004.

FEŠTA

Pred noćnu uru, u bijelim košuljama
talasi ribaju sto od kože galije,
pomažu majci da ukućane
sa maskenbala, težake,
vlasteline i laskave dušmane ugosti.
Muzikanti štimaju mandole i harfe,
čekaju da, nakon molitve, delfini -
bliži rođaci, nimfa i spaljeni karneval
zauzmu mjesto uz slijepi bocun.
Od prosutog vina u plićaku
pijano more drhti.
Zvona što na feštu zovu od šutnje dubina
ne čujemo jer smo-prokleti maskaroni -
na kopnu našli spasenje.
Traže me mora, umjesto Demostena
promuklog, povjerio sam im
da bevande nemam.
Odane pučine,
vještije od krvoločnih riba,
posjekotine traže
da mi želju ispune.
Dolaze hućeći svečaniye od Isusovog
povratka, pred noćnu uru
ispiraju mi rane
da stvore bevandu.
Za feštu.

11. IX 2004.

AMAZONKE

Namazane ratničkim bojama,
spaljenih desnih dojki
da vješto ovladaju lukom,
strijele na horde odapinju.
U pauzama borbi, iz zemalja
muške krune u jarmu dovode
ratnike, drvosječe i kovače,
silom dijele postelju maslačka
da žensku djecu zavjetuju žezlu.
Mušku umotanu u dronjke
bacaju u more, prodaju za slomljene
sablje, kuju noževe za posljednju uru.
Čekajte, otvorite vrata,
pred muzejom kisnem
dok drvosječe griju mozak
na maslinovoj koži, mahniti
kovači bodeže kuju.
Sječivom Vašeg jezika presijeću suđeno.
Morate mi otvoriti, ako ne zbog mene,
mater, sestru, gospu i, na vas
ljubomornu, nimfu sakrivenu besnom
imam.
Smilujte se...

27. IX 2004.

FILOZOFIJA LJUBAVI

Iz mora, guste pjene, izlaziš
sa dvije lune na prsima,
petrovdanskom smokvom pod pupkom,
kože od morskih oblutaka,
naborana munjama ubogog Juga,
opijena graševinom i cimetom –
zavodiš nebasa.

Mišice katarki, brašno
pijeska, čak i rogači, čupajući nokte
iz zemlje, kreću za tobom
vjerniji od lučkih pasa.

Mirnija od alisejskih vjetrova
nudiš oljušteno tijelo rogača
za kovčeg, granje za lomaču snova
ali žudnjom zaslijepljen, ne čujem ti
disanje misli, filozofiju ljubavi...

Oprosti, tako ti mora,
kad vrati se obali pelerina vala
školjka uha od tvojih polarnih riječi
isplesće biser žeravice vulkana
da studeni arhipelazi postelje
planu.

15. X 2004.

TAMJAN I SO

Bježeći od soli
košulju kože da sačuva
dvoje oči na bedemima
gledaju slijepca kako u magli
prostranstva grli nimfe
smrti, deklamuje poeme o njima.
Viđenje slijepca - raskoš odsustva.
Od časti ponovnog skončanja i blagosti,
bliskosti bogu predalekoj i nadomak čela
odustaje čuvan bedemima.
U dlanu morska so
isparava, kaluđerica skamenjenih
njedara vjeruje da vidi oblak tamjana.
Golost hućeće vode usmrti i posveti.
Birati ne možeš...

17. oktobar 2004.

PUTEVI

Pratim kardiogram, put srca -
izlaz iz lavirinta gdje cipele
pune pustinskog pijeska tražim,
putanja klatna od lijeve obale
do desne dojke
glas vapajućeg u potpalublju mjeri.
Srce sam davno morskim nemanima
hitnuo da uzvišene opsjene odagnam,
tvoje će, poistovjećeno sa ljudima,
izbaciti na žale
talase da ne otruje.
Eno, pogledaj, odlazi more
iz paučine lavirinta putem kardiograma
u pehar bezdani, mirno,
slobodnije od slobode, tišinom zarobljeno.
Ovdje se više ne nazdravlja ni prvom
plaču Sola, od predugog pijanstva
pehari miruju...
Bar morski putevi ostaće spokojni.

16. oktobar 2004.

NJEGOŠEVE SUZE I NAR

Htjeli su po cijenu života
znati koliko je suza Njegoš
prolio za nama podno Vezuva.
Još osušeni nar čuvam.
Progoniće me, daleki pravovjerci,
svjesni da je zemlja narova
u njihovoj geografiji neosvojiv mit.
Dođu li, otvoriće nar
ali do posljednjeg zrna treba
znati brojati...

s Daniele 2004.

PROROK I BRODSKA SOBARICA

Pitao je prijatelja proroka
za životni vijek i godinu povratka humanizma.
Odmah, došla je brodska sobarica.
Nakon padanja tirkizne haljine
tintom joj je crtao po leđima
persijske figurice.
O godinama života ni riječi
- obuzet porukama simbola –
izrekao nije.
Vrijeme lova na sunce u hijerogliffe pretvara,
ne razumije ga, odlazi plašljivije
od doušnika golog kralja.
Priča o životnom vijeku
pred oazama bakrene kože
po kojoj ispisuje Vivaldijeve cifre
suvišna, a godina životnog kraja
zaboravljena...

Sveti prorok Joil 2004.

ŽIŽAK

Na jeziku žižak tvojih
visova ogrnutih maglama čipke
danimi nosi.
U sjenci rogača sjedi i čudi se
kako sa ognjem za zubima pričaš
o sudbini Poovog crnog mačora,
plutanju Mobi Dika, ogrlicama Eve Peron...
Dok si odlazila bespućima simetrije,
oslobođen žara, niti riječ
za vjekove praznovjerja ne izreče.
Između žara i pepela izabrao je
ćuteći razgovor sa zvonima bure.
Moli se prepariranim bogovima Rima
da te bura, kompas krvi,
na arhipelag iskušenika ne navede.
Sa žarom na jeziku
otpjevao bi rekvijem,
psovao svijet
a u ćutanju on ne postoji.

Durđić 2004.

IZOLAR

Na pepelu vulkana, po sjećanju,
 ispisivali su stihove *Mahabharate*,
 u mekoj zemlji basne *Bidpaija*,
 na drugom kraju svijeta
 šarali pijesak pričama iz
Hiljadu i jedne noći dovršenim figurama...
 Otkopčavam košulju,
 od grkljana do pupka
 na listovima kože
 mastilom sipe, sukrvicom, pepelom i voskom
 crtam izolar, barokni pomorski atlas
 Vićenca Koronelija da plovidbu opravdanja
 započnem sa suncem u kukuljici.
 Žale gdje zvijezde plamte kompromisu
 potapam pučinom pljuvačke
 slatkovodnog mora od atlasa odrođenog.
 Karta, krštenica i testament slanog
 mora - ogledalo imenosti.
 Ne otkopčavam košulju,
 neplivači, busole bestranog i naduvane žabe
 od atlasa stvorili bi baru
 a u jedra disati se mora
 da se atlas otključa nasuprot srcu,
 hitnutom sidru dalekom od ronilaca...

noć, sv. apostol Matej/sv. Grigorije Čudotvorac
 2004.

ZDRAVICA

Sami na trgu okićenom zastavama
 imperija i republika iz arhiva.
 Po ubjeđenju feministkinja
 pila je suze od kokosa
 iz podruma Leonarda Loredana.
 Antiglobalista je ustao da nazdravi
 crnogorskim vinom iz potpalublja
 jedrenjaka na tirenski kutnjak
 nasukanog pola vijeka prije
 njegovog rođenja.
 Trijezni i sami, zbog bure
 u čašama nijesu nazdravili,
 pijani od epohe
 za čije postojanje se založiše.

s Andrea ap. 2004.

SIZIF

Sine boga vjetrova upletenih
u rebra harfe poput puzavica,
oče morskog vuka
sa pijeskom Itake na šapama,
kruno Korinta u čiju podmuklost
i taštinu ne vjerovasmo istoriji –
dok tajne bogova odaješ
staze srebroljubaca zarašće u drače.
U podzemnom mučilištu, kažnjenog,
ovaj, tebe nedostojan, zapisničar,
što kožu dade maskenbalu,
vidi te srećnog u zaludnosti.
Da doguraš kamen do vrha
bio bi, kao svi, ispunjen konačnim,
besciljan, čist pod noktima, beželjani...
Srećan li si, nesrećniče nadbožni,
obučeni u dronjke mita,
plamom jezika neizgovorenost diraš,
plimu ubrzavaš znojem –
dok mi vezujemo jezike u čvor,
ni žabokrečina znoj naš neće za pritoku.

mučenik Varlaam 2004.

VRAČ

Po tvojim leđima sa portretom
asirske kraljice (mudre i pohotne Semiramide)
iscrtanim ugljenim štapićima –
znojavim prstima cupka o kormilo,
uz koricu hljeba i čašu graševine
u ritmu barkarole.
Od indijanskih vračeva uporniji
doziva kišu da sa lica spere
prašinu obrazina od rođenja.
Kiša se oglušila da prazne
lobanje ne vidimo u ogledalu.
Oblačeći se, ostrvo napušta znojem okupana
a hladni prsti bi ti dobrodošli.

Prepodobni Alimpije 2004.

SINJORINA

More nabreklo
a njene grudi smanjene,
sitnije od mandarina u košarici.
Prsti so zaboraviše.
Jezika divljeg, novi varvarin željan
soli,
muk pristaništa nadglasa.
More da splasne preklinje,
plima grudi naraste,
ona prije bujanja mora haljinu
obuče.
Bogatih prstiju, sit soli,
vlastelin tebe dostojan da budem,
sinjorina.

Jovandan 2005.

SUDNJOST

Tražio je jedno more pod pragom,
u pustinji, praznim bocama ruma,
otvarao grobove, vrata svetišta u plamenu,
molio proroka plavih očiju bez dna -
Hercegovca Nikolu Ninkovića,
da trag talasa pokaže;
kroz zube i dim cigarete govorio je
da odustane, odmah.
Vidio je more fatamorganu,
u vosku izgorjelih svijeća,
odbio pomoć svemoćnog
u grčkoj crkvi u Veneciji.
Dok su ga inkvizitori batinali
našao je pod kožom more, premodro.
Bilo je kasno, Isus brodi njime,
ono pripada jednom,
dvojenjem mora potkožnog iskri smrt.
Isus mora živjeti, u nadama,
do sudnjosti
ako ga ukradeno more ne preduhitri.

25. I 2005.

PRSTEN PUŽ

Darivao je djevici živog puža
kao vjerenički prsten.
Po povratku, poslije jata ljeta, iz lova
na nepoznato, avantura i slave
našao je vjerenicu bez puža na ruci.
Puževima sa jelovnika konobe otrovani.
O podvizima i lovini pričati ne stiže.
Njen makro ostade bez novca.
Brod skelet,
sklonište lučkih mačaka i beskućnika usidren.
Živi ili mrtvi puževi
od slobode i slave nepoznatog - brži.
Samo ih misao od djevice do prostitutke,
od rođenja na brodu do crne zemlje -
prestiže.

29.I 2005.

PULENA

Tešku od vlage i buđi
mapu mora bez imena prelistava.
Brod okružen nemanima
svečani kip nosi.
Vikinzi rezbariše zmaja, Egipćani zvijer,
galije Rima vojskovođe, Feničani konja,
jedrenjaci Jadrana u pijesku
golu plesačicu iz Gundulićevog dvora.
Dok na vratima biblioteke visi crveni
fenjer, krade mape iz pomorskih enciklopedija
pozivajući kalafate da sagrađe brod.

Pulena mu gumena lutka -
tjesnace nedoraslih bogova,
alave i strahom naduvane prodavce magle
da prođe.
Ugleda li otvoreno more,
iz potpalublja izniće je, sanjivu i golu,
da sa pramca zapjeva:
O sole mio...
oči zidina otvori sestrama i bogaljima
iz luke, na ruševine grada hitne
sunce koje ni
u antikvarnicama ne nađoše.

Valentinovo 2005.

ZLO

Zlo zbunjuje mjere, nema geografsku širinu.
Ptolomej je pokazao svijetu antike model
zemlje, lobanja Eratostena obim
ali zlo ne mogaše izmjeriti.
Kako ga samo laskavci i dobronamjernici
svakodnevno osmisle da bude veće od
pleći Titana dok drži nebasa.
Šta su mozgovi astrologa i geografija
za beskraj njihovih nauma –
knjiški moljci, fosili...
Kad razmijenimo pozdrave
podignu šešir dok im pod njim
vulkani bukne -
u jutru kad i Vezuv miruje.

Sv. Fotije carigradski 2005.

GRUDI, ŽDREBICA I KNJIGE

Dok smo hodali katakombama,
gledali crteže proroka i grafike vjetra
zavijane pustinjским pijeskom,
antikvar i vodič sa turbanom, Tunžanin
po rođenju, govorio je ispod glasa
da se raj nalazi na grudima žene, leđima
ždrebe i stranicama knjiga.
Ubrzo, žene - po čijim grudima crtasmo
Seuterijeve karte juga - vidjesmo okovane,
ždrebe su prodali cirkusima preko
okeana, knjige od svitaka bivolje
kože, iz kojih učismo filozofiju,
gorjele su u letu, brže od Ikara.
Čuteći izgubljeni raj u brdima,
kamen borama ispisan postajem.
Kad gologrude žene počnu čitati -
raj kamenog doba
svijetla budućnost
zvaće se.

5. IV 2005.

PJESNIČKI ESNAF

ili himna kvazipjesnicima

Liječili su se čajem od hajdučice,
nosili lente sa izmišljenim grbovima
u noći kad su hajduke i uskoke ismijali,
dvorjane spaljivali na karnevalu.
Nikad nijesu zaboli kažiprst u so,
vidjeli brod sa jedrima i otvorili
knjige drevnih povelja prije Isusa.
Za Čomskog, mislili su da je
slobodni zidar, prevarant i globalist.
Svakodnevno pišući paskvile dobijali
su srebrenjake za puta, napokon da
vide more, brodove i lučke prostitutke.
Na dan njihovog dolaska
kipovi su izvršili samoubistvo,
žene pojas nevinosti sa katancem stavile,
brodovi probili jedra katarkama,
talasi odbjegli u amfore sa dna,
spužve, školjke...
spremni da izrone kad gostima vide leđa.
Došli su, prešli milje i milje,
svjetlosnu godinu daleki od zavičaja
nesvjesni da, bezmorni i zadihani,
koračaju u mjestu.

s Vincenzo 2005.

MOPASAN

ludilo ili kako je Evropa zaboravila Mediteran

Vidio je ludog Mopasana
sa bočicom opijuma na stolu
dok u krčmama Pariza priča probisvjetima
da je Isusa zarazio sifilisom.
Okružen insektima, glave pune soli
razgovarao je sa mrtvim Floberom, Fransoom I...
kao milioner platio somun natopljen kajmakom.
Telegram papi sa molbom da grobnicu
opremi bibliotekom naturalista
šalje upravo sada.
Utvare i bludnice nije dijelio ni sa kim,
a ne zna da jedna, opijena hašišom,
po lijevoj dojki poluloptu zemlje tetovira –
Evropu prezrenu od mora koje je stvorilo.
Poludjela od amnezije, bočice opijata
sa stola očekuje.

28. mart 2005.

RONILAC

Dok je tražio topove i dnevnik
sa potonule lađe vojvotkinje od Napulja,
dragulje u mulju, svete prstenove,
kompas za Argo, venecijansko
ogledalo da progleda u sebe –
izronio je suv, bez kapi vode na uniformi.
Prezren od vode,
molitvama, jevanđeljem i pričesnim
kolačićima neutješén,
nijem, brojeći talase
za drugi dokaz postojanja boga
nije znao.

Blagovijesti 2005.

NOĆNI BAR

pjesma triling: putovanje, žena i podmorje

Na jugu noćni bar,
uglađene zvanice sa karanfilom
na reveru, konobari i muzičari
u uniformama prolaze neosjetno.
Blizu orkestra, na podijumu, lampa.
Senator, kažu da je iz Padove, polupijan
priča o padu vlade zbog porno afera,
datum ujedinjenja crkava sluti monah
sa Atosa, brodograditelj sa turbanom,
zamoljen za tišinu, pokazuje maketu
jedrenjaka koji je oplovio misao cara.
Iz dekoltea, vlasnica bara vadi cedulju
sa imenima poznatih, želeći ugodnu noć.

Sa punđom i nalijepljenim krilima
anđela, kao iz Edena doletjelog, pijuci
maderu prilazi brineta i na sočnom latinskom
pita ga o životnom vijeku sunđera iz podmorja Crne
Gore kojima se kupa, Oktoihi,
poeziji baroka u Boki Kotorskoj,
zlatnoj istoriji u bakrenu značku pretočenoj,
slovima fišecima, feminizmu,
ljubavima kraljičinih kćeri, Filermosi i
gromovima himne na dobošu.

Gutljaj madere iz čaše
 sa visokom potpeticom i žigom karmina
 nedovoljan da je odgovorima na
 lošem italijanskom zadovolji.
 Mirnija od zen mudraca, zbog
 glasnih instrumentala, nagnu se uz
 savjet da vježba akcenat na kursu.
 Otpivši još, šapnu da ispod haljine
 nema ništa sem bedara gipkijih od jegulje.
 Ribar bez pučine u svoje mreže upleten
 ispija maderu, o sunderima, Oktoihi,
 Filermosi, besjedi na latinskom bez
 sata kursa.
 Do noći kad ona ode,
 mamuran i pijan, na vratima doma,
 mater sa pogačom ukrašenom krstom
 na jeziku riba čestitaće slavu.

Magija putovanja maslinu,
 krošnju rodoslova, presađuje.
 Rijeke vijuga, žena uliva u vir.
 Podmorje, raspukla gruda zavičaja
 gdje će umjesto staraca svetaca, zvonika
 na preslicu, vode iz pustinje mramora,
 vidjeti isti prizor,
 nebesima uspravljen i stvaran –
 ako od mulja ne sagradimo biste statista,
 podmorje iscuri bespovratno.

Od Blagovijesti do Velikog petka 2005.

O JEDNOJ ZASTAVI I OSTALIM LICIMA

Na stijegu Venecije
 krilati lav, raspeće i sveti Ivan
 i srmom vezena poruka –
čuvan vjerom i branjen hrabrošću Peraštana.
 Dok je Napoleon marširao Venecijom
 Peraštani su proslavljali
 posljednju pobjedu
 na francuskom brodu osvojenom kod Lida.
 Stijeg Venecije
 čuvaju moljci i pijani domar arhiva.
 Vjere i hrabrosti
 ni u leksikonu stranih riječi
 dok se u kalendarima bez kraja
 imena lažaca crvenom bojom, svetiteljski,
 upisuju.
 Ako je od stida
 i mrtva Venecija ustaće
 da im čestita
 ali još šum laguna ne čujem.

Trojice, 2005.

LAUREAT I NJEGOVI PRSTI

Privimivši prestižnu nagradu države
za književnost, sa diplomom, okružen
svitom, oteturao se u krčmu
glas iz trbuha da osvježi pivom.
Malim prstom čačka uho
da laskavce bez šuma čuje,
na domalom nosi prsten,
uspomenu od starice iz Bavarske
gdje je od napojnice žigola kupovao bureke,
srednji prst – njegov sagovornik u ogledalu,
po kažiprstu laureata, tačnije od kompasa
i mahovine, zna se odakle se, iz pozorišta
klovnova regrutuju filozofi za Balkan, kako se
od ratnih truba obogatiti, gdje mu je selo...
Člansku kartu književnika sa više prepisanih
nego pročitanih knjižurina
potpisao je otiskom palca.
Juče je činovnika opštine
pozdravio rimski, ispruženih prstiju,
jutros raportirao ugledniku sindikata
stisnutom pesnicom na sljepoočnici.
Sjutra će mu na svečanoj ceremoniji
uručiti nagradu za usmenu književnost -
šapnuta imena, kretanje kolega, bilješke
o putovanjima, sastancima i objedima,
ušne dojave o protivnicima sistema.
Čestitaće mu svi, utemeljivaču novog književnog roda.

NOĆ U CARIGRADU

Morski vjetar raspaljuje baklje.
Trbušna plesačica sa ogrlicom
vezanih dukata iz crnogorsko-turskog
rata, na podijumu, gipkija od kobre,
uvija se, prati muziku orijenta.
Miriše na vanilu i neznane opijate,
u pauzi se časti urmama.
Na znojnim grudima
dukati tamne, ni muzejima ne trebaju.
Povratak progoni, karta za brod preskupa.
Zbog čega se vratiti
kad se epski ratovi skončase muzikom
i stiskom šake?
Danas i zdravicama ratujemo.
Noći predaleka, dok jezike oštriš
u konobi, sam, čuteći sa šuštećim dukatima
zborim a ona pleše li, pleše -
sloboda samoće da potraje.

KOŠULJA

Pred osvajačima
mlada zidina
košulju raskopčala.
Južni grad bez odbrane
sa pjacama naranči, zvonima
pozlate i golim kipovima u pokretu,
vojsku krvavih očiju
u neimare pretvori.
Kad košulju zidine poklonim njoj
- da me ne može upitomi -
osvojiću je za tren.

KAKO SAM POSTAO BEG

Sa 30-ih Šantićevih večeri poezije

U Muslibegovića kući, u Mostaru,
bio sam cijelu vječnost, dva-tri dana, beg.
Od mirisa domaćinove žene
spravljenim od đula, lokuma kože,
kaldrme gdje sam izgubio
nokat sa palca iz kojeg izrasta most,
šara osmanskih ćilima, portreta begova,
uramljenih sura na arapskom,
duhova iz harema što naviru iz kamina,
od sve magije orijenta
čak sam i more zaboravio.
Dok sam odlazio, stisnuo ruku sabraču Aliji,
Antu, Milanu i tihom domaćinu Tađu -
na mapi grada Muslibegovića kuća
više nije postojala.
Isplovio je brod iz boce,
ona dolazi da se ne rastajemo.
Zmije talasa lovim i pletem sure.
Oprosti Sredozemlje,
zvonjavom zen školjki, jezikom poklisara
od Montenegra do Sicilije
oglasi da sam beg.

Mostar, 14. jul 2005.
U haremluku kuće Muslibegovića

KUĆA SEN DŽON PERSA

Dan poslije smrti pjesnika,
kad su se mora otisnula u nebo
da stvore kontinente,
kuću od hrastove kože
na francuskoj rivijeri
kupio je bračni par senilniji
od istorije što se ponavlja
nesvjestan da je u potkrovlju
sročio Znakove mora.
Ljeti, dok od žaropeka umiru psi lutalice
i vodenjaci, fontane presušuju,
na pristaništu
kuća od hrasta nevidljivo plamti.
Usijana, noću se sprema za žegu.
Drvo od hlađenja pucketa,
škripom budi ribare i dame noći,
zaglušuje blagoslov gromova i harfi.
Preplašeni poplavom, gradski oci
pjesnikov grob nijesu smjeli otvoriti.
Škripom kuće, grohotom dvojnika
iz potkrovlja, živim mrtvacima
iz konačnosti šalje beskraj
ali grohot hrastove kore, klokotanje mora
kad bi razumjeli...

LJUBAVNICA NA HRIDI

Bez doma, zašiljenih bradavica,
nepoznata lučkoj policiji,
u mokroj halji bez intimnog veša
na hridini, okružena temperom vala.
Iz kutijice od školjki uzetu so,
kroz prste sipa u plićak,
kockice šećera baca dalje
moru što se bezglasno, krugom zahvaljuje.
Iz kofera izvađen špil karata
za bridž i karmin od korala
hitnu još dalje.
Kako da nadmudri talase
ostarjele pred kapijama kockarnica
i bordela za mornare van Juga.
Saginje se, dlanove puni
morskom pjenom bjeljom od smrti,
baca zlatnike pustinskog pijeska,
cijepa stranice iz dnevnika
otpivši gutljaj bure.
Brzo se svlači da praskave kapljice osjeti.
Godinama stajala je gola
dok je vjetrovi nijesu isušili,
sunce spalilo, mjesočina šminkala,
plime i osjeke izvajale u statuu od soli.
Kako je more, milosrdno i sveprisutno,
posvetilo ženu, u so i maglu obuklo.
Nedostojni smo da je gledamo nagu
ali kad zmija talasa iz mene progmiže
rastaću se od muza kao svaki voajer.

PUSTO OSTRVO II

Znam, smiraj je kad su brodovi usidreni,
more umoreno šutnjom,
očima nimfi talasi zaleđeni a mjesec
srp puzavicu sna prekida
dok zvijezdama varamo sjutrašnji horoskop
dalekosti ili intime, svejedno...
Dok tvoju sjen hodočastim,
znam, nestalo je odiseja.
Čekajući novogodišnju noć
bacaš led u čašu brendija,
potop Sredozemlja činiš
a ja te ne upozoravam.
Ako bure dunu, ne boj se, ne drhti.
Iako bojom zjenica prizivaš mrak
i pusto ostrvo, more neće otići,
oko jednog palacina klokotaće,
čuvati stražu od tvojih laskavaca,
mojih plagijatora i šutnje, tog dušmanina.
Niko više neće postojati u kosmosu
priča i stihova, velikih govora i muzike,
sem mene
pred tvojom tajnom toliko nijemog
da sam ime, prezime i ime zaboravio
a zovem se tvrđava sa jednom nebranjenom kapijom
čija bi se prašina
- dok dolaziš iz Polja - u zlatni prah pretvorila.

JEDNO VIĐENJE PREDAKA

Jahali su ponosni na porijeklo,
porodičnu slavu, pretke pjesnike i
rane junaka, svjesni
- da dok jašu kroz maslinjake -
moraju podići vizire i spustiti barjak.
Jahali su otmjeni ratnici, išli u bojeve,
koplja fosilima korala oštrili,
pjevali epske pjesme i nazdravljali
odmarajući konje.
Po zvizdanu i buri, jahali su
bez sna, bocu s pismima ženi
slali po talasima na neznane obale
što će geografiju njihovih tabana
zaboraviti.
U susret neumoljivom
jahali su čeličnom voljom
na trojanskim konjima.

9. maj 2005

LED

Svojoj ravnodušnosti
nazdravljamo čašom viskija sa ledom,
ne spavaš na pučini lavande,
Sredozemlje od ledenog doba
do hladnog rata obučavaju za samoubistvo,
polarni polovi – fosil rebra
i Venerino gorje – sa globusa anatomije
protjerani zauvijek.
Pod maskom hladovine ili krošnjom hrasta
pljuvačkom snijega prekriše kamenopise
dok srce, trećina sante,
uzalud zvoni na uzbunu.
Bitke sjenki sa kopljima ledenica,
umjesto jezika, počinju u arenama.
Smrznute rijeke, Zevsove zatočenice
bez kompasa, ne znajući gdje će,
traže posjekotinu kupačice
što pred tirenskim žalima
voskom sunca premazana
beskraju leda odolijeva i misli
na kosture talasa oko čije se
lomače, kao ognjišta,
- okruženi jezivom bjelinom -
grijemo sobom.

Nikoljdan 2005.

POSTOJANJE

Zlo, nesklad i košmare svijeta
jutro je osvijetlilo i ništa ne postoji.
U mraku muzeja brodskih
instrumenata zaključan,
ogrnut burama i probušenom
malteškom zastavom
udiše buđ biblioteke.
Rđav od igala kompasa,
uvećan dalekovidim durbinom,
klatnom admiralovog sata hipnotisan -
ne vidi zločine, prevare i krv.
Svijetu nevidljiv
postoji.

decembar 2005.

3. JUN 2006. MONTENEGRO

Noćas odliježu zvona
mučenici od hiljadu bora
- iz morske pjene izronjeloj -
u čast.
Sveci te pozdravljaju,
matero, od tvojih haljina
crvenijih od ogrtača biskupa,
ostroškim tamjanom osveštanih,
od minareta visocije izdignutih,
fišecima i krvlju isprskanih -
stvoriše plamen talasa
mrak nad gorama da rastjera.
Montenegro, iz lavirinta iskrsla,
bogovi i vrazi, i tvoja deca ti se klanjaju,
dodiruju da ih prosvijetliš,
svetice...

EPIGRAM

iz Prčanja, pred zdanjem *Tri sestre*

Tre sorelle
čedno požudne, zazidane mukom
vjetrove ukletosti odagnaše.
Opatice ljubavi,
budiše se nage u postelji talasa,
sa plemićkim grbom na dojki, bedru i ramenu,
pod odorama korote jedrim i blještavim
da se ni sveštenik u kapelici ne razaznaje
dok pred tri ikone slikane mastilom hobotnice
(razblaženim suzama) izgovara
u ime Rine, Filomene i Gracije
Amin.
Od urokljivih pogleda istorije,
znatiželje kloniranih varvara i puritanaca
što uvećanih ušiju, sa olovkom i hartijom
u ruci, uz još krmeljave dostavljače podobnih
legendi, čekaju pod prozorima,
tri sestre zazidane
peglažu izgužvanu postelju,
peru kapetanovu košulju pokidanih dugmadi,
kišnicom masiraju torzo išaran usnama
morskog vuka, u intermecima ljubavi piju
kuvano vino sa cimetom na glas smijući se
pijanosti pridošlih njuškala
sa vjetropisom iz usta boga zbratimljene.

Na svetih 45 mučenika iz Nikopolja 2002.

RUČAK, BROJENJE, POTOMSTVO

Kontroverzni i čudno objedinjeni *Triptih*
sa *Crvene plaže* u mjestu Šušanj, kod Bara.

RUČAK NA HRIDINI

Tražio joj je da donese tanjire
i escajg na hridinu, da ručaju
tek ulovljene školjke, poklon od dječaka,
neprikosnovenog vuka među roniocima.
Sa modricama od maženja
i ogrebotinama od sječiva korala,
goli, sjeli su na hrid i vječno,
uz zdravice i smijeh, ručali.
Koliko su tek hridina izrodili!
Ni dječak ronilac domu nije htio
da bi im školjke, za ogrlice i ručak, lovio.
Kad orkestar talasa utihne i mora prognaju,
pod njenim pupkom ostaće školjka
morem nedonoščem da romori.
U vremenima humane okrutnosti
njihov ručak se morao nastaviti
da od zveketa tanjira i escajga
kosmos Sredozemlja ne zaspe
od starosti.

18. VIII 2009.

BROJENJE TALASA

Stotinjak zaveslaja od obale,
zgrčeni uz hrid
brojali su talase
što su ih, bez milosti, šamarali.
Bili su im prijatelji –
da se otrijezne i opstanu
jer sidro sa brodova progonitelja snova
već u cik zore
biće jedina amajlija obale.
U naručju sa njom, otišao je
brdima domovine, vreljim od vulkana.
Talase, svjedoke stoljeća ljubavi,
sada su brojali
znojem sa udova,
zgrčeni uz hrid sjedinjenih tijela.
More i hrid
od tihosti strane –
divlji kompasi progonitelja i vremena
nikad ne mogu nanjušiti.

19. VIII 2009.

POTOMSTVO MORA

Kad ju je rukama vezivao za hrid
 više se nijesu rastajali.
 Noktima joj je pisao po papirusu bedara
 stihove – *I ljubav mi je na morima,*
*i pregor mi je na morima**.
 Kose postadoše alge,
 nožni prsti ribice
 što su ih grickale za posjekotine
 a dojke oči stijene starice.
 Mogla im je biti prababa.
 Zbratimljena sa hridinom,
 njihova tijela,
 jedino potomstvo ovog mora
 - izgorjelog od tuge za decom –
 bila su...
 Kad se od strasti umore
 pa kanu znoj i pljuvačka –
 da ga vidim, bio on Tacit ili Njegoš,
 ko će nam još reći da je more isparilo.

* Stihovi Sen Džon Persa
 20. VIII 2009.

DVIJE STVARNOSTI

Sa *Bokeške noći* u Kotoru

Nad pučinom, metar dva od vode,
 lebde ukrašene barke
 pod kišom vatrometa.
 Zgrčeni strašću, osvijetljenim zidinama
 opasani, sjedimo na izokrenutoj brodici
 prateći povorku:
 Narandžastu ribu, Kolumbov jedrenjak
 sa krstom na jedru, Palatu *Tri sestre*,
Nautilus, Labuda, Zmiju i Žabu, Vjetrenjaču,
Katastar, *Svinjski grip*...
 Plove u krug i mame aplauze.
 Kad nas je prijatelj, stanovnik palate,
 pitao koja je barka osvojila lovor –
 nijesmo znali.
 Te noći, defile prstiju oko bradavica
 i kukova, nama je bio jedini, vječan...
 Zaslijepljena spektaklom
 publika ga nije primijetila.
 U istom gradu, na drevnim pontama,
 na istom defileu – nijesmo bili.
 Jutrom, kad su se svi razišli i zaboravili
 muziku, brodice i venecijansko ordenje
 na zidinama, naš defile je trajao.
 I pogledajte:
 tragovi prstiju i ugrizi zuba
 na njenim bradavicama i kukovima

grad atlasu kože zavještaše
a barka pobjednica
već raskićena luta pučinom.
Građani, ne budite bar noćas svoji,
ne bojte se i recite nam od srca
ako ga imate –
čiji defile se stvarno dogodio?
A i bez vas, čujete li me,
dokazi stvarnog nepotkupljivi su.

Kotor, 22. avgust 2009.

RIMSKI TRIPTIH

FONTANA DI TREVI

Vidio je fontanu želja
i statuu boga mora Tritona
kako se umiva iz dokolice.
Novčić za povratak u Rim
nije bacio iza sebe.
Postao je statua
rekavši djevojci da njegovu
povratnu kartu pocijepa
i uzme glijeto da mu
slomljeni kažiprst uperen ka brdima
ispravi.
Zaslijepljen bljescima istorije
više nije govorio
sem jezikom vodoskoka.
Kako će ga – kao statuu –
spakovati natrag
kad dijalektiku vode ne razumiju.
Možda crni pijesak
iz njegovih mokasina
bogu mora odgonetne sve.
Ali, čujte prijatelji sa druge obale,
njegov govor,
prestar i otmjen za pomodare,
više niko razumjeti neće.

ŠPANSKI TRG

Stepenicama se peo ka vrhu
do kuće engleskog pjesnika
da kupi suvenir iz XIX vijeka.
Među bezbroj ljudi na skalama
učinilo mu se da je vidio sestru
u narandžastom bade mantilu.
Opijenog žagorom van vremena,
dalekog od sopstva,
prepoznala ga ne bi.
Možda ako bi se zakašljao
prehlađenim glasnim žicama delfina
bacila bi mu se u zagrljaj.
Ali, te noći na rimskim skalama
duhovi cezarovih kćeri nudili su kuvano
vino sa cimetom i karanfilićima
i nije se mogao prehladiti.
A njegova sestra je u djetinjstvu
sa njima razmjenjivala lutke i salvete
i danas je živa.
One duhovi.
Ona duhovnija od njih
parfem od zaboravljenih kancona
osjeća već...

PANTEON

Zaključan za turiste.
Htio je naći boga talasa
ali portir mu reče
da je na jedrenju
sa rimskim prostitutkama.
Plaća im pedeset eura na dan.
Tražio ga je mjesecima krstareći
jedrenjakom sa zastavom neba.
Kada su hram svih bogova
otključali za turiste
desetine prostitutki
pohrlilo je da naplati dug.
Djevojko u zelenom kaputu -
zar ne vidiš da i bogovi
ostaju dužni.
Ljubav je posljednje
nepotkupljivo biće.

Triptih je napisan nakon šetnje Vječnim gradom, u Teramu, slikovitom gradiću prekrasnih uzanih uličica i visokog zvonika stare katedrale, u sobici kod dragih ljudi i prijatelja Mile i Domenika 8. januara 2010.

RIM

Gazio je istim pločnicima
po otiscima stopala slavnih
pjesnika, prosjaka, ljubavnika,
filozofa i imperatora,
skupljajući njihov duh u grlo.
U atlasima, kao dječak, vidio je
da je glavni grad
i njegove zemlje bio
od II vijeka poslije Hrista
do razura krune.
Na forumima isticali su kljunove
neprijateljskih brodova
baš kao na tabli, preko Jadrana,
glave osvajača.
Bože, vidio je Rim,
obukao njegovu odoru
boje starine i više nikada
nije bio provincijalac.
Napušteni forum morao je ponijeti sa sobom
jer ruke i noge
- tako prave –
više ne bi imao.

16. 01. 2010.

PLESAČICA BEZ IMENA

Preko golih grudi
u obliku maloljetnog pipuna
nosila je grudnjak
od Gaudijeveg mozaika.
Nije je razumio, ni riječ.
Dok je, vitkija od Kolumbovog
spomenika, plesala i šaputala
zvučnije od kastanjeta
molio je za ljubav ili materinstvo
prodavši sve što ima
- jedno odijelo *Beneton*, žutog mačka
od muranskog stakla i deset tomova
mediteranske poezije –
da joj se vrati.
Nije joj nikada saznao prezime.
Zvala se Barselona.

17. januar 2010.

MANDARINE

U njenoj trošnoj kući na selu
između Dubrovnika i Trebinja
proveli su vreo vikend krajem jula.
Upisala je medicinu u inostranstvu
i nije se željela vraćati na jug.
Iznijevši oval od stakla sa Murana
pun tropskog voća
i, prekrstivši tek depilirane noge,
ispričala je –
*Baš kao i astrološki znaci,
što vi pjesnici ili sveštenici znate,
više od svega, grudi ističu karakter žene.
One sa grudima u obliku lubenice
su razmažene, halapljive i frigidne.
Limunovi pod majicom mirišu na humor.
Ovalne dišu romantično i inteligentne su.
One u obliku grejpfruta izbjegavaju seks.
Moja prijateljica sa narančama u grudnjaku
brbljiva je dok moje grudi – kao što vidiš –
slične mandarinama odaju nimfomanku.
Provjeri sve u knjizi Pjetra Lorencionea,
ako želiš...*
U njenoj trošnoj kući
više nije bilo nikoga.
I pauci su raspleli mreže.
Ona je već na završnoj godini
studija medicine van Mediterana.
On je još traži bez uspjeha

noseći korpu tropskog voća
na željezničkim stanicama sablasne Evrope.
Zaboravila je mandarine.

22. X 2007.

KNJIŽEVNO VEČE

Kad ga je na književnoj večeri
u Veneciji ženski dio publike pitao –
Zašto stalno taj Mediteran?!
Prećutao je odgovor,
uzeo svoje knjige i gađao ih.
Odjednom su mokre i slane
djevojke dobile peraja i zaplivala,
pitavši ga –
Zašto baš sada odlaziš
vozom na kontinent?!
Ostani!
Rod smo.

ljetu 2009.

MORE U DŽEPOVIMA

Kada se vratio sa južnih mora,
govorio je ulicama Cetinja –
Ja sam Venecijanac,
ja sam Venecijanac iz doba Vivaldija
i donosim vam more u džepovima.
Svi su mu se smijali.
Kad Cetinje zimi poplavi
i ostanu da vire samo stare
crnogorske zastave sa malteškim krstom,
svi su ćutali i molili ga
da vrati more odakle ga je donio.
Ali džepovi su bili šuplji...

14. jul 2009.

PJESNIČKO SUOČAVANJE SA MEDITERANOM

Prvi moj susret s poezijom Borisa Jovanovića Kastela bio je veoma prijatno čitalačko iznenađenje, jer se radi o pjesniku koji je, usprkos mladosti, već opsežnim opusom, prepoznatljivim glasom i rukopisom, moderno artikulirao svoju fasciniranost Mediteranom. Magičnim prostorom, u kojem se, pored ruža morskih struja i vjetrova, dotiču, grle i ljube more, nebo, zemlja i plamen sunca, zrcaleći se u njegovoj povijesti, kulturi i umjetnosti. Prema kojem malo ko od onih, koji ga, kao i ja, osjećaju duhovnim zavičajem, može ostati ravnodušan. A kako i da bude drugačije kada je Mediteran, latinski naziv središnjeg prostora, u antičko doba poznate Zemlje, nesumnjivo kolijevke europske kulture. A to je ostao i kasnije, jer je iz Sredozemlja toplo Sredozemno more bilo jedini put otkrivanja mnogih drugih, pa i dalekih nepoznatih krajeva svijeta (ne samo Amerike), te upoznavanja s poviješću i kulturom njihovih žitelja. Kastel je svoje pjesničko suočavanje s Mediteranom i svoje moreplovstvo njime, kakve dosad nismo sreli u crnogorskoj poeziji (i ne samo crnogorskoj), usmjerio pretežno vraćanju njegovim obalama i opisivanju svojeg lutalaštva. Po nečem sličnom Odisejevom povratku na Itaku, ali, po mnogo čemu, i različitom. Ponajviše otkrivanjima i istraživanjima prašinom zaborava prekrите burne povijesti Mediterana i njegovih bogatih kulturnih riznica. Pogled u prozornost morskog pličaka Sredozemnog mora u svakodnevnom životu čak i mnogih Mediteranaca preusmjerio je u dokučivanje tajni koje kriju njegove tamne dubine, koje pjes-

nik naziva *podmorjem*, u kojima leže ostaci »potonulog svijeta« iz krhotina kojeg kaleidoskopski slaže svoje pjesničke mozaike. Krhotinama *zaboravljenog kosmosa Sredozemlja*, nađenim u muzejima, arhivima, bibliotekama..., dodaje viđeno i doživljeno u lukama brojnih mediteranskih gradova, crkva, krčmama, bordelima... Time mitsko, povijesno i današnje postaje »*unutrašnje more*« njegovog pjesničkog svijeta, melodično ustalasanog, koji opija i omamljuje, bilo da uspavljuje ili rasanjuje, budi i/ili otrežnjava... Tako hvalospjevima, kao i žalopijkama, njihovom himničnošću ili elegičnošću, ne rijetko međusobno nerazlučivo prepletenim i povezanim *sunčanom mišlju*, kako Albert Camus naziva mjeru života »u kojoj je od Grka priroda stajala uvijek u ravnoteži s postojanjem«. Takvom mišlju, radoznom, upornom, pronicljivom i sistematičnom, istodobno južnjački senzibilnom i strasnom, obasjano je i Kastelovo pjesničko viđenje i poimanje Mediterana, jer, poput Camusa, vjeruje da se »mladost svijeta nalazi uvijek oko istih obala«. Oko obala Sredozemnog mora, trajno obilježenih sizifovskom ustrajnošću, prometejskom pobunom i ikarovskim uzletima.

Vjerujem da knjiga koju držite u ruci - izbor Kastelovih pjesama *Ručak na hridini*, u kojoj su onima, kako sam lijepo kaže, iz *mediteranskog arhiva* dodane nove, ne samo potvrđuje rečeno, nego bi se tome još mnogo šta dalo pridodati. A najvažnije je, čini mi se, njegove pjesme čitati otvorenog srca, jer nam one, svakim novim čitanjem, sve šire otvaraju svoje dveri i uvode nas u čudesne odaje upjesmljenog mediteranskog prostora neiscrpnih ljepota i tajnovitosti, podstičući nas i same na maštanje. A znano je da je mašta kraljica stvaralaštva.

jul 2010.

POEZIJA MAGIČNE SREDOZEMSKJE METAFIZIKE

Ručak na hridini je izuzetna pjesnička knjiga poezije, koja sija i svijetli u najpotpunijem pjesničkom smislu izvornu, kastelovsku viziju poetičkog kosmosa kroz konkretnu pokrajinu Sredozemlja. Sredozemlje je, bez sumnje, kult i mit svakoga velikog pjesnika, pisaca, mislilaca, filozofa, slikara ili bilo kojeg drugog umjetnika. To je inspiracija i san bivanja, nebo za ljubav i bezvrijeme pjesničkog stvaralaštva, raj za meditaciju sredozemske metafizike koja se u pjesništvu izuzetno darovitog crnogorskog pjesnika Borisa Jovanovića Kastela pokazuje u svom najpotpunijem obliku.

Radi se o ljepoti i boli, o radosti i rani, o blizini i daljini kroz ljubav, radi se, dakle, o svemu što prolazi, odlazi i ostaje kroz poeziju vječito, besmrtno i neuništivo. Pjesnički univerzum B. J. Kastela mogli bi opredijeliti kao specifičnu poetično-sredozemsku metafiziku, kao univerzum magične poetike koja opijevava ljepotu i tragediju ljudskog u najširem području Sredozemskog mora.

Mediteran Kavafisa i Seferisa, ali i Kvazimoda i Montalea, te Sapfo, Valéryja, Kamija i brojnih drugih poeta Španjolske, Grčke, Italije, jadranske obale, maloazijske i sjevernoafričke obale, jeste opijat za stvaranje jedne od najvećih poetičkih atmosfera svjetske poezije. Boris Jovanović Kastel se rodio među ove najveće, najbolje čiste duše morskog i vazdušnog jezika. Sanja i piše, piše i sanja, pjeva, stvara, kroz pjesme širi talase novog i drukčijeg čovječanstva, troši sjeme za humanizam budućnosti koja je sa

njegovim bićem već ovdje, među nama. I takvu nebeskozemaljsku filozofiju poezije donosi svaki pravi pjesnik tako što se bogato napaja u ostvarenju pjesnika prošlih doba, i onda ih povezuje, pa sa svojom »božanstvenom« kreacijom daruje ljudskim bićima potpunu preporođenost.

Ručak na hridini je za naš suvremeni evropski prostor izuzetno značajna pjesnička knjiga. U viorima kataklizmatičkih i grubih društveno-političkih promjena Balkana, Evrope i Planeta, vidim u takvoj poeziji najvišu, najpotpuniju nadu za čitavu čovječanstvo. Poezija B. J. Kastela je svetionik na hridini u tom sveopštem vihoru i kaosu vrijednosti. Tu je nebo umirenosti drukčije. Kastelove pjesničke riječi kao riječi vatesa (proroka) povezuju i spajaju, umiruju sa čistom svjetlošću Sredozemlja, umivaju sa talasima Mediterana, miluju njegovim vjetrom. Zato ova poezija dodiruje našu unutrašnjost sa jezikom s one strane izrečenosti, stvarnoga i zemaljskoga.

B. J. Kastel se tako kao predstavnik najmodernije crnogorske poezije naseljuje sa svojim pjesničkim viđenjem svijeta na nebu – sazviježđu svjetske poezije. On beskompromisno ustrajava kod ljepote i etike mora i kopna, plovidbe i ljubavi, intime i bespovratka, kod bratskog povezivanja različitosti sa izuzetnom snagom riječi, briljantom stila i kulturom međučovječanskog. *Ručak na hridini* je metafizički prostor prelaza u sjevrijeme i sveprostor svemira na pjesnički način. Čudesno sijajući riječima, Kastel nas uvodi u sredine morskog vazduha i hodočašća sredozemskim lukama, kroz jezgra sudbina i događaja, a opet je na sigurnom, na hridini magičnog, poetičkog kosmosa svoje poezije.

sa slovenačkog preveo I. D.

Boris Jovanović Kastel (Trebinje, 1971). Kritika ga smatra najznačajnijim crnogorskim pjesnikom mediteranske provenijencije i uglednim imenom mediteranskog pjesništva.

Objavio je knjige poezije:

Kad zamirišu kajanja (1994)

Prstenje pomorja (1995)

Fusnote južnih zvona (1997)

Anatomija sredozemnog dana (1998)

Meditranska agenda i proricanje prošlosti (2000)

Meditranski heksateuh (2003)

Ego mora (2004)

Vjenčanje sa sipom (2007)

Neptune's spear (2007, izbor iz poezije na engleskom jeziku)

Meditranski indigo (izbor iz poezije).

Objavio je i tri knjige izabranih eseja:

Pergament od sireninog poprsja (2000)

Peta strana juga (2005)

Ogledanje u bonaci (2009).

O poeziji Borisa Jovanovića Kastela objavljena je knjiga izabranih eseja domaćih i stranih pisaca *Meditranski go-spar* (2009).

Uređivao je časopis za književnost *Ovdje* (2000-2003). Esejista dnevnika *Pobjeda*. Poezija mu je prevedena na italijanski, engleski, poljski, češki i slovenački jezik.

Zastupljen je u antologijama crnogorske poezije, Antologiji Mediteranske ljubavne poezije od najstarijih vremena do danas, Antologiji slovenske poezije na slovenačkom jeziku, antologijama poezije o vinu, ženi...

Živi u Podgorici.

Sadržaj

Himna crvima	5
Plovidba	6
Aleksandar Makedonski	7
Sunce	8
Ikarsko more	9
Škure	11
Krv i školjke	12
Noćas, ponovo.....	13
Ogledala	14
Sobičak piramida	15
Heteronim	16
Epigram o kaktusu	17
Minotaur mlađi	18
Libela i brodograditelji	19
Istorija	21
Leptirica i Hadrijan	22
Molitva za Kipar	23
Bordeli Sicilije	25
Čempres i osvajači	27
Hipokampus	28
Jonska filozofija	29
Mornarska sahrana	30
Mandolina	31
Mediteran	32
Kule	33
Nova piramida	34
Opstajanje	36
Regata u Veneciji	37
Fešta	38
Amazonke	39

Filozofija ljubavi	40
Tamjan i so	41
Putevi	42
Njegoševe suze i nar	43
Prorok i brodska sobarica	44
Žižak	45
Izolar	46
Zdravica	47
Sizif	48
Vrač	49
Sinjinorina	50
Sudnjost	51
Prsten puž	52
Pulena	53
Zlo	54
Grudi, ždrebica i knjige	55
Pjesnički esnaf	56
Mopasan	57
Ronilac	58
Noćni bar	59
O jednoj zastavi	61
Laureat i njegovi prsti	62
Noć u Carigradu	63
Košulja	64
Kako sam postao beg	65
Kuća Sen Džon Persa	66
Ljubavnica na hridi	67
Pusto ostrvo	68
Jedno viđenje predaka	69
Led	70
Postojanje	71
3. jun 2006. Montenegro	72
Epigram	73

Ručak, Brojenje, Potomstvo	74
Dvije stvarnosti	77
Rimski triptih	79
Rim	82
Plesačica bez imena	83
Mandarine.....	84
Književno veče.....	86
More u džepovima.....	87
Josip Osti Pjesničko suočavanje sa Mediteranom.....	88
Ivan Dobnik Poezija magične sredozemske metafizike.....	90
O pjesniku	92

Boris Jovanović Kastel
RUČAK NA HRIDINI

Urednik
Momir M. Marković

Izdanje autora i prijatelja,
Podgorica 2010.

Kompjuterska i likovna obrada
Miomir Kračković

Štampa
”Grafokarton”, Prijepolje

Tiraž
300

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Centralna narodna biblioteka Crne Gore, Cetinje
821.163.4-1
Jovanović, Boris
Ručak na hridini/Boris Jovanović Kastel.
- Podgorica: autor, 2010 (Prijepolje: Grafokarton). 96 str. 21 cm.
- (Biblioteka Talasi)
Tiraž 300. - Pjesničko suočavanje sa Mediteranom/
Josip Osti: str. 88-89. Bilješka o piscu: str. 92
Poezija magične sredozemske metafizike/*Ivan Dobnik*: str. 90-91.
ISBN 978-9940-9229-1-7
I. Jovanović Kastel, Boris v. Jovanović, Boris
COBISS.CG-ID 16505104